

jako tichý společník na žalované majitelce obchodu vklad 15.000 Kč, odpočítáváje bez udání důvodu na jeho srážku 1064 Kč, tudíž 13.936 Kč s 6% úroky ode dne 1. ledna 1930 a sám udává, že byl na zisku a na ztrátě podílníkem z 50%. Tichý společník není oprávněn žádati beze všeho na komplementáři vklad, neboť tento se stal neodvolatelným vlastnictvím komplementáře (čl. 252 prvý odstavec obch. zák.) a jest určen k tomu, by sloužil účelům obchodu, takže jeho osud jest závislý na osudu obchodu. Tichý společník může žádati na komplementáři kromě podílu na zisku (čl. 255 obch. zák.) jen to, co při skončení společnosti zbude a co není vyčerpáno jeho povinným podílem na ztrátě (Staub-Pisko 1908 str. 942). Žalobce žádá však jen vrácení svého vkladu 15.000 Kč po odpočítání 1064 Kč se 6% úroky ode dne 1. ledna 1930, aniž se vůbec pokusil dolíčiti číselně své konečné pohledávání při zrušení společenství podle svého rozpočtu a udati podklady pro toto účtování, z nichž by vyplývalo, že mu přísluší pohledávka v zažalované částce. Nedá se tudíž podle zákona návrh žalobní, pokud jde o zaplacení obnosu 13.936 Kč s přísl., z přednesených skutečností vyvozovati. Nebyla tedy druhá část žalobní prosby v přednesených skutečnostech podle zákona odůvodněna a měla býti rozsudkem pro zmeškání zamítnuta.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl žalobcovu dovolání.

D ů v o d y:

Odvolací soud uznal žalobcem tvrzené skutečnosti, jež podle § 396 c. ř. s. jest pokládati za pravdivé, za důležitý důvod po rozumu čl. 262 obch. zák. a žalobě v první části vyhověl. Ale, i kdyby se byl žalobce mýnil domáhati náhrady škody, byl by musil tvrditi a přesně vytýčiti, že a jaká škoda mu jednáním žalované vznikla. Nic takového žalobce neuvádí, nýbrž výslovně požaduje jen vrácení vkladu, od něhož odpočítává bez bližšího odůvodnění částku 1.064 Kč. Pokud jde o druhou část výroku, nemůže se jím žalobce cítiti postiženým. Důvody napadeného rozsudku, k nimž se dovolací soud připojuje, vedly by k úplnému zamítnutí žaloby v této části. Poněvadž však odvolatelka navrhla, by byla žaloba v té příčině zamítnuta jen pro tentokráte, nezbylo odvolacímu soudu, než by rozhodl v mezích tohoto odvolacího návrhu (§ 462 c. ř. s.), pro žalobce nepochybně příznivějšího.

Čís. 11298.

Pro povolení opětného výkonu exekuce na movitosti zabavením dalších svršků a jich zpeněžením nezáleží na tom, zda bylo prodejové řízení zastaveno (§ 200 čís. 3 ex. ř.) právem, nýbrž na tom, zda opětným výkonem exekuce na movitosti byla by tato exekuce vykonána zřejmě bez potřeby.

Dokud uspokojení vymáhajícího věřitele není zabezpečeno již vykonanými exekučními úkony, není mu bráněno, by nenavrhoval buď nové exekuční prostředky nebo nové exekuční úkony v mezích téhož exekučního prostředku.

Uspokojení vymáhajícího věřitele není zabezpečeno, bylo-li prodejové řízení zastaveno podle § 200 čís. 3 ex. ř. proto, že se nedostavili kupci podávající přijatelné nejvyšší podání, není-li zřejmo, že vymáhaná pohledávka bude v prodejovém řízení, zahájeném po uplynutí šestiměsíční lhůty § 200 čís. 3 ex. ř., uspokojena z výtěžku dosavad zabavených věcí.

(Rozh. ze dne 21. prosince 1931, R II 330/31).

Soud první stolice zamítl návrh na povolení opětného výkonu exekuce na movitosti. Důvody: K návrhu vymáhající strany byla povolena mobilární exekuce, prodej v této věci nebyl však dne 27. července 1931 proveden, poněvadž se žádný koupěchtivý nedostavil. Vymáhající strana, byvši o tom vyrozuměna usnesením ze dne 29. července 1931, jmenovala jako kupce z ruky Michala Z-a, avšak ani prodej z ruky nemohl být proveden dne 27. srpna 1931, ježto se kupec vymáhající stranou jmenovaný nedostavil. Následkem toho bylo usnesením ze dne 29. srpna 1931 prodejové řízení podle § 200/3 ex. ř. zrušeno, o čemž byla vymáhající strana uvědoměna. Vymáhající strana podala návrh na opětný výkon mobilární exekuce s odůvodněním, že předchozí exekuce byla bezvýsledná, což se ovšem nezakládá na pravdě, jak shora uvedeno. Ježto předchozí exekuce jen zaviněním vymáhající strany neměla výsledek, bylo návrh zamítnouti, tím spíše, ano zástavní právo vymáhající strany dosud nezaniklo a vymáhající strana po uplynutí lhůty může pokračovati v exekuci. Rekursní soud povolil opětný výkon exekuce na movitosti. Důvody: Exekuční soud zamítl žádost z důvodu, že dřívější exekuce nezůstala bezvýsledná. Tomu tak není, ježto nebylo lze zabavený předmět ani při veřejné dražbě ani z volné ruky prodati. Zastavení prodejového řízení se stalo neprávem a nebyl vymáhající věřitel o něm uvědoměn. Nemůže proto být vymáhajícímu věřiteli bráněno dosíci uspokojení z jiných movitých věcí povinného.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Stěžovatel pokládá za nesprávné povolení opětného výkonu mobilární exekuce (zabavením, uschováním a prodejem) proto, že první soud právem zastavil prodejové řízení ku zpeněžení dříve zabaveného šicího stroje, a dovolává se při tom rozhodnutí nejvyššího soudu uveřejněného ve sb. n. s. 9828. Rekursní soud prý dovozuje mylně, že se zastavení prodejového řízení stalo neprávem a že o něm nebyl vymáhající věřitel uvědoměn. Ale pro povolení opětného výkonu mobilární exekuce, zabavení dalších movitostí a jich zpeněžení, nezáleží na tom, zda bylo dřívější prodejové řízení zastaveno právem, nýbrž na tom, zda opětným výkonem mobilární exekuce by tato byla vykonána zřejmě bez potřeby. Podle § 14 ex. ř. jest zásadně dovoleno použití současně několika exe-

kučních prostředků a lze omeziti povolení exekuce jen na některé, je-li patrné již z exekučního návrhu, že jeden nebo několik prostředků stačí k uspokojení vymáhajícího věřitele. Podle § 27 první odstavec ex. ř. nesmí býti vykonána exekuce v širším rozsahu, než jest třeba, by byl skutečně nárok, jenž je označen v povolení exekuce. Posléze lze podle § 41 druhý odstavec ex. ř. omeziti exekuci, byla-li ve větším rozsahu vykonána, než jest třeba, by byl věřitel uspokojen. Z těchto ustanovení a i z ustanovení § 96 a 263 ex. ř. plyne zásada exekučního práva, že exekuce sice nemá býti povolena, je-li uspokojení vymáhajícího věřitele zabezpečeno již vykonanými exekučními úkony, ale, pokud se tak nestalo, není vymáhajícímu věřiteli bráněno, by nenavrhl buď nové exekuční prostředky nebo nové exekuční úkony v mezích téhož exekučního prostředku. Bylo-li pro vymáhanou pohledávku prodejové řízení zastaveno podle § 200 č. 3. ex. ř. z důvodu, že se nedostavili kupci podávající přijatelné nejvyšší podání, nelze sice do šesti měsíců o dříve zabavených předmětech zahájit prodejové řízení, ale, protože není nijak zřejmo, že vymáhaná pohledávka bude uspokojena z výtěžku dosaváde zabavených věcí a že prodejové řízení o nich povede k výsledku, nebrání nic opětovnému výkonu mobilární exekuce zabavením jiných svršků a prodejovému řízení o těchto svršcích. Proto nerozhoduje, zda bylo prodejové řízení ohledně dříve zabavených svršků zrušeno právem a zda o tom byl vymáhající věřitel uvědoměn.

Čís. 11299.

Nemocenské pojištění veřejných zaměstnanců (zákon ze dne 15. října 1925, čís. 221 sb. z. a n.).

Organisační zákonná norma § 24 (1) čís. 2 zák., pokud upravuje způsob a dobu vzájemného účtování, váže i lékárníky.

Lékárník může požadovati na léčebném fondu veřejných zaměstnanců zaplacení léčiv, vydaných členům fondu, teprve po uplynutí čtvrtletí, v němž byly léky odebrány. Jeho žaloba o zaplacení léčiv podaná před uplynutím této lhůty jest předčasná. Nelze tu použiti ani ustanovení § 406 c. ř. s.

(Rozh. ze dne 22. prosince 1931, Rv I 1060/30).

Žalující lékárník vydal na poukaz žalovaného »Léčebného fondu veřejných zaměstnanců« členům fondu léky, na něž dal žalovanému účet ze dne 8. května 1929. Žalovaný fond odmítl zaplatiti účet a vrátil ho žalobci s tím, že účty lékáren jest předkládati léčebnému fondu ve lhůtách čtvrtletních. Proti žalobě o zaplacení účtu, zadané na soudě dne 12. června 1929, uvedl žalovaný léčebný fond, že nepopírá správnost a výši účtu, nýbrž jen jeho splatnost, neboť podle ustanovení § 24 zák. ze dne 15. října 1925 čís. 221 sb. z. a n. a § 20 vládní nař. ze dne 8. srpna 1922 čís. 211 sb. z. a n. jest předkládati účty lékáren a lékařů